

Ho mor

Minun muori

Det går ei kjærring mot vinterfjose
me kalvedrikka og melkespinn,
og silarkluta, ei gammel pose,
ei fjøsløkt bær ho og i si hainn.
I bare nævva får kulda bite,
dog varmes øran utav et skaut.
Mæn varmen kjæm nok i lag me slite,
når høy ska tåges tel sau og naut.

Det går ei kjærring så reint aleina
mæns main' e ute på fesketur
Ho slipe øksa, ho kniven heina,
- og mainnfolkarbeid va ingen mur.
Me en på ryggen, og en i magen –
ja på det viset ho ongan bar.
Men sykdom va dog dein værste plagen.
Støtt va ho meir enn en gasta kar.

Det står ei kjærring ve bakstertraue.
Om kjævle hoill det ei hainn så stø.
Det kvite skaute e knytt om haue,
og lefsen veinnes ved hjelp av spø.
Ho skaffe brødmatt tel mange moinna,
og klaga aildri at ho va lei.
Ho prøvde aildri å dra seg oinna,
i hennes moinn va det aildri nei

Det sitt ei kjærring så støtt ve rokken,
- så einnelaus e dein tynne trå.
Det rekk tel klea førr heile flokken,
om det va onga i kvær ei krå.
Det rekk tel tøyve som står i væven,
og tel et fæstplagg i ny og ne.
Polert blei skyttelen og ru blei næven,
Som sjelden fikk seg litt ro og fre.

Det går ei kjærring dær ut på jorde'
når årets avling ska ijnn i hus.
Deinn samme tøtta, ho dekke borde'
tel kvært et måltid, førr mainn og mus.
Sin trøst ho ga, og sin ros utdelte.
Slik va ho bare, fra ho sto brud.
Og salma sang ho, i bønn ho knelte.
Sin kraft, det heinta ho fra sin Gud.

Det sto ei kjærring på aille gårán,
tel hjelp i ailt førr sin ektemainn.
Ho va som sola, når dein om våran
førr første gang over fjeillan vainn.
Så uoinnværlig på aille måta,
- en trøst i livet, førr små og stor.
Mæn tia gikk slik som aille båta,
og tok ho me seg – det va ho mor.

Emäntä siinä kävelee talvinavetale
vasikanjuoma ja maitoämpäri,
siivilän tukot ja pikku puusi myötä,
ja navettalyhtyki hänelä oon käessä.
Avukäsin pakkanen purree,
korvat kuitenkin lämpimänä huivin alla.
Mutta kovasta työstä kyllä lämpimän saapi,
ko heinät veethään lamphaile ja nauoile.

Emäntä siinä kävelee niin aivan yksin
ko isäntä oon sielä ulkofiskula.
Hän terittää kirvheen, hijoo veitten
- miesten työ ei koskhaan estäny mithään.
Toinen sölässä, ja toinen vattassa –
sillä tavala hän kläpit kantoi.
Mutta tauti oli kuitenkin pahhiin kiusa.
Usheen hän oli enämpi ko vankka mies.

Emäntä siinä seisoo kaukalon vieressä
Hieromapuu vakaisesti käessä.
Valkkee huivi oon siottu päähän,
ja lepsun hän kääntää pelkala.
Hän hommasi ruokkaa paljoile suile,
ja ei koskhaan siitä moittinu ja siiheen kyllästyny.
Hän ei koskhaan freistannu pajeta,
hänen suussa ei koskhaan ollu ei.

Emäntä siinä istuu niin vakaisesti tortin vieressä,
- niin loputon oon se ohut lanka.
Se piissaa vaatheishiin koko joukole,
vaikka olis ollu kläppiiki joka loukossa.
Se piissaa vaattheesheen mikä oon väävissä,
ja joskus vielä pyhävaatheishiinki.
Sukkula kiilottui ja karkkeeksi tuli käsi,
mikä harvoin pikkusen rauhaa sai.

Emäntä sielä kentälä kävelee
ko saon pittää saa'a lathoon.
Sama tytär, hän kans valmistaa pöyän
joka aterihaan, joka yhele.
Lohutusta hän antoi, ylistystä kans.
Semmonen hän oli, morssiimesta saakka.
Ja hän veisais, rukkouksessa hän polvisteli.
Voiman, sen hän nouti omalta Jumalalta.

Emäntä sielä seisoi kaikila taloila,
avuksi kaikissa omale aviomiehele.
Hän oli niin ko aurinko ko se kevväilä
ensi kerran pääsi yli vaarat.
Niin tarpheelinen kaikin laihin,
- elämän lohutus, pienile ja raavhaile,
Mutta aika se meni niin ko kaikki venheetki
ja otti hänen myötä – se oli minun muori.

